

Ben Giông Sông Treim

Khoảng biết dong sông Treim này có tôi bao giờ và cái tên ngoài đó ai đặt ra mà mỗi lần nhắc tôi thì nghe nói về quen thuộc với gia đình tôi cũng nhớ bao lần lang năm tổng gần với nói suốt hàng thập kỷ. Nổi sông biển biết vẫn em năm chày nhỏ gói ta cuộc sống ấm no thái bình của lang Thái Bình. Trên trời tổng cum mây lốt trôi lơ lửng kéo nhau về phía mặt trời sắp lặn. Vài cánh én chao qua liếng lảnh trên không, tiếng la canh xa xa phát ra từ hàng đồng lúa bên ruộng đồng nhỏ làm cho buổi chiều nay thật thơ mộng ghé hồn.

Tôi ngồi bên gốc một cây liễu rít láy một hồi thật dài rồi chu miệng nhai một vòng hình chữ O thật lớn vào không trung, tôi bản thân suy nghĩ về việc mai này tôi sẽ ra sao khi tôi sẽ xa con nhỏ Hue và tôi nên nhập ngũ. Tôi không biết xa nhau rồi con nhỏ có chầu ôi lại chầu nữa tôi không hay làm noise buồn mà quen năm với tháng khác. Ôi nói trai lính chiến sống nay chết mai trên trần mắt nào có ai hay! Dù rằng tôi ra thì hòa bình sẽ ngay trôi về không biết bao giờ tôi mới trở về? Rồi hình le bắt con nhỏ ôi vậy thì noise thanh gái gia ma. Ngay mai tôi sẽ lên ruộng nhập vào non vò, nói tôi sẽ thay nói bắt này vào ngay mai, vậy thì tôi phải luyên tiết và quy gia cái ngay hôm nay. Phải! Hôm nay là ngày cuối cùng của những ngày tôi đã sống tôi do, ngay mai tôi sẽ bước vào quân đội nên lên ruộng tham gia bảo vệ đất nước Việt Nam.

Rít thêm một hồi thật dài, nhai khối vào không trung tôi tiếp tục ồm lại bao nhiêu kỷ niệm xa xôi. Bên tai tôi đồng hồ vẫn vang vang bản nhạc "Ngôi nhà cuộc" tôi qua tôi nghe lại biết bao nhiêu lần tôi cũng không nhớ

"...Tôi xin vào cuộc gian nan,
Mà bản thân gác ngã khi
Chờ biết yêu một lần
Nên lại hẳn thu tôi tiếp nói
Khi que hồng me nhỏ
Trên tóc nói môi."

Thoát chết rồi, chính là năm nay, chính là năm nay này ta cho tôi nhiều suy nghĩ. Tôi không muốn làm người chiến binh trong bài hát mà gác ngã khi chờ biết yêu một lần nào. Không thể nói, tôi phải biết yêu nghĩa là tôi phải biết...núi. Núi rồi, tôi nghe nói núi sống làm, thoát thì nên núi một lần rồi gác ngã khác cũng hình nên nói buồn. Sáng nay tôi coi qua nhà con Hue và bảo nói ra gốc cây liễu bên dòng sông Treim nói mà bên tôi vẫn thông gió bên nhau tắm suối chiều chiều cho nên tôi. Những tình yêu của tôi với con Hue lúc bấy giờ thanh cao và trong trắng nhớ nước sông Treim. Chiều nay có lẽ tôi sẽ không còn là một thanh cao, trong trắng nữa, bằng bắt còi gia nhân tôi sẽ...núi con Hue hôm nay môi nước. Tôi chỉ muốn rằng con Hue nói thuộc về tôi nếu nhớ tôi núi nước. Chạy biết tôi suy nghĩ nhớ thể có trở thành một thanh ích

kyi hay không, không theo quan niệm của tôi, thảo luận trước thì hơn. Công tôi quen nói bao nhiêu năm, năm mai một tháng khai hết các vấn đề của nó thì tôi chết rồi. Vì thế cho nên hôm nay tôi phải làm tốt con nhỏ Hue cho bằng nó.

Tôi lấy tấm ny-lon trải lên mặt đất dưới gốc cây liễu quen thuộc, tỏa lòng vào gốc liễu, mặt tôi hướng về dòng sông Trèm. Dòng nước vẫn chảy lòng lờ lững trong sáng nhờ tấm hồng một nửa treo dòng sông nơi đâu có biết trong nhà ở tôi đang tính một chuyến lên tôi.

Côilo mới suy nghĩ mong lung, con Hue ở phía sau gốc liễu sát nên giờ tay bắt mặt tôi vào hỏi:

- Nó biết nó chết là ai?

Cô nhỏ này không biết, không nó thì con ai biết cái choá kín này của tôi với con Hue cho tôi làm bạn với nó:

- Con Tô bạn học với nó phải không?

- Xí ... í ... í ... Anh không còn nam mô, nói lại đi.

- Ô ... ờ thì ... con Nam bạn bạn bạn?

- Xí ... í ... í ... mẹ anh, không thêm chi nữa. Anh nói lại đi ! Nó xem em là ai?

- Con mẹ nào này chớ chớ khai a?

- Ô ... anh gọi người ta là con mẹ hả? Nó lại đi.

- Nó chết, không phải cho anh rồi mới biết nó chết a! Không chớ thì thôi !

- Chạy anh luôn.

Hai bàn tay tôi choàng ra phía sau, làm bốn bốn lên nhà con nhỏ rồi lại lại mỗi ngón tay lờ lờ nhẹ nhàng xuống dần lên mặt, mũi, mắt rồi mới, rồi chột hai bàn tay tôi thì thật lạnh ngay bỗng gốc cây của con Hue chụp tôi vào một cái mình. Con nhỏ hét lên, hai tay nâng bàn tay tôi chột vung ra phía ngoài trời nhếch nhếch. Không làm sao kịp chột ít nhiều thì tôi đã chụp trúng hai trái nạo tiền của con nhỏ rồi. Nó mặt côila toàn lên:

- Hôi! Anh ăn gian. Anh kỳ quái rồi thôi! Không thêm chi với anh nữa.

- Thôi mà công anh xin lỗi hihi ... cho anh ôm một miếng coi.

- Thôi không, anh ăn gian quá rồi, anh lỗi rồi, hôm nay anh gan thật dám nung ... vui em.

- Anh xin lỗi, anh lỗi tay mà

Con nhỏ ngoe ngoáy. Thảo ra rồi lúc quen con Hue cho nên bây giờ tôi chớ bao giờ dám nung lên vui của nó tôi cũng ngại ngại sao ấy. Không mà rồi thấy mềm mềm pheá pheá chớ bỏ Hen chi mà người ta khoái ba cái vui này là phải. Nghĩ tôi nó tôi mà côila nhẹ, con Hue thấy lại hỏi:

- Ô anh lại ghê, sao côila em gì rồi?

- A không, anh coi côila em gì này, anh chớ côila ... ha ha ha .. không gì.

- Ngay mai anh lên nó a? Lúc mấy giờ? Thu xếp xong chớ?

- Phải! Ngay mai anh đi lúc 7:00 sáng sớm. Anh con chớ chuẩn bị xong.

- Ô ... thế sao anh không lo chuẩn bị rồi lại hẹn em ra này tại đó a? hihihi?

- Em nói thế sao nó chết, ngay mai anh đi rồi biết bao giờ anh trở lại. Gặp hôm nay rồi

chối biết ngay mai ra sao - Giọng tôi buồn buồn.

- Anh này nói vậy! Em không cho anh nói vậy, anh nhất định trở về với em mà coi phải thế không?

- Leó đó nhiên ! Giái ngu anh sẽ về với em, em ở nhà chờ anh chứ?

- Dại! Em sẽ chờ

Tôi nghe nói trái lời mà thấy ham, những lòng dai dẳng bầy tôi nhiều nỗi, nói nói nói chờ tôi hôm nay chờ rồi nói "quả" (hông) lên nói gặp thành nào rồi nói nói bầy thì chết rồi. Nghĩ tôi nói tôi không cho phép thành nào trước tôi nỗi, tôi phải tham lam cho tôi, người không vì mình thiên tru nữa điết mà. Tôi phải nghĩ cho tôi trước mỗi nỗi, và phải nghĩ cho con cái của tôi nữa mỗi phải chờ. Rồi tôi bỗng chui vào ôm choàng con Huế tôi nói nói nằm nghiêng nghiêng lên núi tôi, cúi nhe xuống tôi nạt một núi hoàn nóng chảy lên một con nhỏ. Tôi và con nhỏ với yêu nhau say đắm nên nói không ngại gì mà không "tiếp chiêu" của tôi. Con nhỏ nằm mặt tại hông tôi sung sướng khi tôi tôi đi xuyên qua miệng nói và chui tuốt vào bên trong rồi tìm lối. Rồi tay của tôi không chịu rời không, với lại lần này chui chui tay phải của tôi nhe nhe nạt lên một bên vui trái của con nhỏ và xoa nhe nhe. Con Huế đó ông nhớ rằng phe nên không phải ông gì. Nỗi nỗi tôi làm tôi, tay tôi vạt nhe tổng cục áo của tôi ra. Cục áo vạt bắt ra, con nhỏ hoảng hốt xua tay che bóng tóc lại, không tôi nữa để đang tha nói tôi khoác tay tôi ra và lột hẳn luôn cái áo bả bả sang một bên. Con nhỏ không bả áo ngực, cho nên tôi coi thể hình thấy rõ một mặt. Ngực con nhỏ trắng ngần, hai vú thật bở to hơn cái nắm tay của tôi, nữa vú nói nữa nữa lột trong ngoảnh nhìn lại. Nhìn vào thì thấy hai bầu vú nói càng căng, ngói hoai chắc lại chắc tôi sẽ chui không nói nữa. Tay tôi nói nữa con Huế xuống gác lên nữa gọi, nên hai tay của tôi ở không mà làm chuyen "khác". Lúc này hai tay nữa nỗi rảnh và "không coi chuyen gì làm" cho nên tôi mình dấn nạt hai bàn tay của tôi lên cái hai bầu vú càng căng của con Huế mà xoa mà bóp rồi nạt rồi vạt ve. Oái trời! Bóp vú sướng thật người ôi ! Thêm nữa, vú của con gái bóp thì khoái không sao tôi coi vú không bóp coi sướng mình nữa. Rồi tôi mỗi chột phát hiện lại cái hai chúng tôi nữa sướng, vì thấy con nhỏ phe phe mặt nói môi hồng lên, con tôi thì trong người nhớ coi hàng ngàn dòng nữa nâng đi chuyen bua xua, lúc thì lên trên khi thì chảy xuống. Bàn tay tôi tham lam, tròn xuống phía bên dưới nữa, rồi xuống nữa, chạm cái quần của nó. Rồi bỗng bàn tay tôi chui tới mé trong cái quần của con Huế con nhỏ với chụp tay tôi lại, nói:

- Nồng anh ... nên khi mình với nhau nha anh!

- Huế này cho anh nhe cho anh chui gì làm kỳ nữa nên sau này nhớ mãi nha em!

Nói thì nói vậy thôi chờ cô hỏi ngàn vàng, dù cho bầy giờ trời gần tôi cũng hàng trăm buồng chui nữa mà van với xin. Tôi này tay tôi ngoài, luôn tiến tới luôn cái quần nói ra, tuốt tuốt... rồi tuốt xuống tay tôi chạm phải cái quần xì líp của con nhỏ tôi lột luôn theo cái quần ra khỏi hai chân nói bầy giờ tôi mỗi coi thời gian nhìn kỳ vào vùng cấm nữa. Thì ra này lại cái lo! Phải rồi, nghe nói về nói rất nhiều không bầy giờ tôi mỗi chính tận mắt thấy nỗi cái lo. Những sợi lông mọc lên trên mu loà mỗi ngoà

ngoài làm sao, tôi vồn tay tôi lật nhe lên và xoa nhe nhe trên bờ cõi thiên nhiên này. Cảm giác khoái thiết. Rồi tôi nghiêng cầu kỳ tới vung cảm nhà của con Huế dôi anh đông chiều, loan nôi trong nôi hơn nhờ hai miếng thịt bẹp lại, tôi lấy hai tay kẹp hai miếng loan ra hai bên rồi nhìn vào tận trong. Nhưng tôi có thấy gì đâu, chẳng thấy ôi giởa đông nhờ có một cốc gì nôi nôi nôi lại làm. Tôi rút một ngón tay tro vào thổi loan nôi thì con Huế giết bán ngời nhờ ai cảm thấy rồi nên chích vào ngời nôi vậy. Ngón tay tôi không có ý nghĩa cho nôi cho nên tôi xit thẳng vào phía trong của cái loan nôi. Tôi ngoáy, nôi rên. Nôi rên "ô hô!" nghe rất tai thiết. Tôi chột thốc ra, thốc vào trong loan nôi và thấy nôi sững lại. Tôi bảo dân trốn xuống phía dôi loan nôi rồi kiếm miếng vào loan nôi mà hút. Tôi không biết là tôi hút sẽ nôi gì nhưng tôi nghe ngời ta nói "bù loan sững lại!". Muốn tôi đừng nhờ cảm giác nôi một mùi thơm thum phát ra từ loan của con Huế thì ra loan gái con trinh thì có mùi thơm thum lại qua chôi! Chết lồi tôi bảo dân còn nhe ngay cái loan con Huế mà làm nôi dôi nít nôi làm lên giởa hai miếng loan. Dừng lại ôi giởa loan nôi lồi tôi nhe nhe nhe nhe sau vào, rồi sau vào chui nôi, tôi bắt nôi dung lồi ngoáy loan con Huế con nôi sững qua rên lên "Hô ...hồ ...hồ ...sững qua ..sững qua anh Huy ôi!" Rồi hai tay nôi choang qua choang lại, tay này bẹp vui kia rồi nôi lật hai tay lên trên nôi tôi nhe xuống loan nôi. Con nôi này nôi tính lấy loan lại miếng tôi hay sao này này? Tính cho tôi ăn hết cái loan của nôi nhe tôi chết hay sao này? Hai chân nôi quặp lại, kẹp có tôi vào giữa hai tay nôi hai tay lại tiếp tục nhận nôi tôi xuống loan nôi. Lồi tôi nhe khắp một vòng từ dôi nít lên trên loan rồi từ trên loan xuống dôi nít, lồi tôi quết lên quết xuống còn nhờ ngời ta quết nhe vậy. Thôi làm chôi lồi tôi không ngốt ngoáy, nôi trong loan con Huế chột một chân nôi sẽ sẽ hoá hoá từ trong loan con Huế chảy ra. Tôi cảm nôi nôi thì thấy nôi mà nôi mà nôi mà tanh tanh. Nhưng nôi ngon thật. Tôi không bôi qua cô nôi này nên làm sạch nôi trong loan chảy ra.

Lúc này con cái của tôi nhe chôi còn đông nôi uy nghi phát khiếp đông nhờ nôi nôi dạy nôi quyên sống. Tôi chịu hết nôi, quyên trên giá, tôi cúi thiết lồi chôi aib sô mi nhe mặt trên ngời và tuột hân chôi quan dài xuống quàng ra một bên. Nôi giởa cho con Huế vẫn tiếp tục hân meät trong "côn meät tình ai", trong khi chôi tuột xong quan, một tay kia của tôi nhe lên loan con Huế và xoa xoa, rồi ngón tay rút ra, rút vào trong loan nôi. Côi xong, tay tôi cảm con cái côi ngất nhe ke bên loan con Huế và nôi nôi một cái "ô!" vào mũi trong. Con nôi kêu lên "À...à...à...chết em rồi ...nêu quai anh Huy ôi!" " ...Ồ ..ồ ..sững qua...anh nhe mình mình tí nhe!" Tôi nhe sáp lên ngời nôi rồi nôi nôi ngời tôi. Con cái tôi thốc ra, thốc vào loan con nôi ban nôi thì côi hô khi nôi nôi con tau nôi vào "quyên nôi" rồi thì xem rất tròn tru, tôi nghĩ côi nôi nôi nôi nôi nôi nôi nôi nôi nôi tiếp tục tiếp ra. "Ồ ..ồ ..sững qua Huế ôi!" Con nôi sững không nôi nôi nôi nôi, miếng nôi này giởa nhờ nôi làm bân cái gì nôi hai mắt nôi nôi nôi, hai tay quô quô nhờ bắt nôi nôi. Khi con ngời ta nhe thì lôn nôi nôi sao? Tôi tiếp tục nhe vào nôi càng nhanh, càng nhanh tôi cảm thấy càng sững vào con Huế càng rên. Tôi biết nôi này cho nên vẫn giởa nôi tốc nhanh. Cho nên khi tôi cảm thấy trong ngời một cái gì nôi ban vào trong loan con Huế thì một luồng nôi chảy dọc dài từ dôi các lên tới

cả sáng rồi tôi nào bỏ Tô trong lòn con Huế òa ra một dòng nước sen sẽ trắng nước hoa lại một chút màu đỏ của máu chảy xuống bên trên tấm ny-lon.

Thế là tôi đã phải trình con Huế Tôi đã biết yêu và tôi đã biết ..núi rồi ! Núi sông thật, không trách chi hỡi chời lòn là hỡi mang "Núi" ra mà khoe. Tôi hôn lên miệng, má con Huế nói:

- Anh yêu em lắm. Nhớ ở nhà chờ anh nha Huế
- Dại, em cũng yêu anh lắm. Anh nhớ về nghe ! Em chờ.....

o o o

Một năm trôi qua, Huy và Huế vẫn còn liên lạc qua thơ thơ

o o o

Tôi năm thôi hai, Huế nhận được tin rằng Huy đã tử trận trong một trận chiến quyết liệt. Huy đã chết, thôi thì thôi. Bây giờ Huế còn biết chờ ai, trông ai?

Hết

Calgary, Dec 22, 2000

Ky Phong

Lời ban: Có nhiều cái ích kỷ của nhân của con người rất đáng ghét những tình ích kỷ của nhân vật trong truyện thật không làm cho ta ghét chút nào. Cũng may là nhân vật cũng nhận được nỗi vui yêu nồng không nhớ những người trai trong bài hát "Người nhập cuộc", nhớ vậy thì dù chết cũng yên lòng.